

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] e [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

██████████, ██████████, ██████████, a ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 4 S 45/2015 z 30. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v právnom postavení žalobcov sa žalobou doručenu krajskému súdu 7. decembra 2015 „domáhali uloženia povinnosti žalovanému - Okresný úrad ██████████ Pozemkový a lesný odbor, ██████████, konať v konaní vedenom pod sp. zn. 2466/003/2008 a sťažovateľom v 1. až 3. rade ako zástupcom ostatných sťažovateľov, oprávnených osôb, doručiť rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v ██████████ č.j. 2466/003/2008-KJ-6 zo dňa 13.8.2008... v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu. Zároveň si sťažovatelia uplatnili nárok na náhradu trov konania“. Podľa tvrdenia sťažovateľov uvedené rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu „nebolo doručované zákonným spôsobom, lebo ho žalovaný doručoval iba pánovi ██████████ a nie aj ostatným členom zvoleného výboru, t.j. pánovi ██████████ a pani ██████████“, a zároveň „nebolo zákonným spôsobom (t.j. do vlastných rúk) doručené ani len samotnému pánovi ██████████, o čom sťažovatelia predložili listiny jednoznačne preukazujúce, že podpis na doručenke k spornému rozhodnutiu nepatrí pánovi ██████████, ale zrejme sa jedná o podpis jeho syna“.

Krajský súd napadnutým uznesením uvedenú žalobu sťažovateľov zamietol.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa nedoručenia rozhodnutia obvodného pozemkového úradu aj ostatným členom zvoleného výboru, keď uviedol, že nie je potrebné doručovať sporné rozhodnutie všetkým trom členom zvoleného výboru zastupujúceho oprávnené osoby a doručovanie len pánovi ██████████ bolo postačujúce.

Na druhej strane sa však krajský súd podľa sťažovateľov nevysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa nezákonnosti doručenia uvedeného rozhodnutia samotnému [REDAKOVANÉ]. Sťažovatelia tvrdia, že podpis na doručenke k predmetnému rozhodnutiu „nepatrí pánovi [REDAKOVANÉ], ale zrejme sa jedná o podpis jeho syna“.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým uznesením krajský súd porušil ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu prikázal zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorý vo svojom uznesení uviedol:

„Z administratívneho spisu správneho orgánu vyplýva, že všetka písomná korešpondencia v rámci predmetného konania o reštitučných nárokoch oprávnených osôb bola doručovaná pánovi [REDAKOVANÉ]. Túto skutočnosť nikto v priebehu konania nenamietal, a to ani v rámci súdneho konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach resp. následne na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

O podanom nároku príslušný správny orgán konal postupom upraveným zákonom č. 71/1967 Zb. Správnym poriadkom, ktorý v § 16 ods. 4 stanovuje, že ak niekoľko účastníkov konania urobilo spoločné podanie, zvolia si spoločného splnomocnenca pre doručovanie; inak ho určí správny orgán. Proti rozhodnutiu o určení spoločného splnomocnenca na doručovanie sa nemožno odvolať.

S odkazom na § 16 ods. 4 Správneho poriadku preto nemožno vysloviť, že správny orgán postupoval v rozpore so príslušným zákonom, ak rozhodnutie doručoval iba [REDAKOVANÉ] a rozhodnutie preto nadobudlo právoplatnosť riadne tak, ako je na ňom tá bola vyznačená.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľov, že v iných súdnych konaniach vedených na Krajskom súde v Prešove (sp. zn. 1S/54/2012 a 4S/17/2012) bola zo strany súdu uložená správnym orgánom povinnosť doručiť rozhodnutia znova, súd poukazuje na to, že tieto rozhodnutia ani záver v ich vyslovení sa na toto konanie nevzťahujú, zaväzujú len konkrétnych účastníkov toho ktorého súdneho konania. V rámci konkrétneho súdneho konania je konajúci súd povinný každú vec individuálne, s ohľadom na všetky okolnosti danej veci. V tejto súvislosti súd konštatuje, že toto konanie je odlišné, ide o odlišné skutkové okolnosti. Keďže ako nečinnosť možno kvalifikovať len také konanie alebo postup správneho orgánu, keď správny orgán bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom, ktorý mu ukladá zákon, krajský súd konštatuje, že nie je možné prisvedčiť navrhovateľom, že odporca je nečinný, keď nevyhovel žiadosti o doručenie rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Poprade č.j. 2466/003/2008-KJ-6 zo dňa 13.8.2008, právoplatného dňa 24.5.2010, keďže doručovanie predmetného rozhodnutia bolo v roku 2008 realizované v súlade so zákonom (§ 16 ods. 4 Správneho poriadku). Navrhovatelia preto nedisponujú zákonným nárokom

na opakované doručenie rozhodnutia s dôsledkom zásahu do právoplatnosti a vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

Navrhovatelia žiadnym spôsobom nepreukázali, že postupom správneho orgánu v roku 2008 vo vzťahu k doručovaniu rozhodnutia došlo k ukráteniu ich práv, žiadna oprávnená osoba toho času nevzniesla žiadnu námietku ako vo vzťahu k samotnému priebehu správneho konania, kedy boli písomnosti doručované [REDAKOVANÉ], tak ani v čase po vydaní rozhodnutia.

Návrh proti nečinnosti orgánu verejnej správy preto krajský súd na základe uvedených skutočností posúdil ako nedôvodný a podľa § 250t ods. 4 O.s.p. návrh zamietol.“

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne a presvedčivo, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Sťažovatelia v sťažnosti sami uviedli, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa nedoručenia rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Poprade aj ostatným členom zvoleného výboru. Sťažovatelia namietali len tú skutočnosť, že krajský súd sa nevysporiadal aj s ich ďalšou argumentačnou líniou týkajúcou sa nezákonnosti doručenia uvedeného rozhodnutia samotnému [REDAKOVANÉ]. K tomu ústavný súd uvádza, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že „*Navrhovatelia žiadnym spôsobom nepreukázali, že postupom správneho orgánu v roku 2008 vo vzťahu k doručovaniu rozhodnutia došlo k ukráteniu ich práv, žiadna oprávnená osoba toho času nevzniesla žiadnu námietku ako vo vzťahu k samotnému priebehu správneho konania, kedy boli písomnosti doručované [REDAKOVANÉ], tak ani v čase po vydaní rozhodnutia*“. Argument sťažovateľov týkajúci sa nezákonnosti doručenia predmetného rozhodnutia [REDAKOVANÉ] nie je nijako preukázaný. Sťažovatelia v sťažnosti síce uvádzajú, že „*predložili listiny jednoznačne preukazujúce, že podpis na doručenke k spornému rozhodnutiu nepatrí pánovi [REDAKOVANÉ]*“, avšak aj z priloženej žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy adresovanej krajskému súdu vyplýva, že podpis na príslušnej doručenke podľa sťažovateľov nie je podpisom pána [REDAKOVANÉ] „*na prvý pohľad*“, pričom k tomuto záveru prišli porovnaním podpisov pána [REDAKOVANÉ] na zápisniciach zo schôdzí či iných dokumentov s podpisom na príslušnej doručenke. Takéto

porovnanie podpisov však dostatočne nepreukazuje, že príslušná doručka skutočne nebola podpísaná uvedenou oprávnenou osobou. Zároveň sťažovatelia poukazujú na to, že „zrejme“ ide o podpis syna pána [REDACTED], avšak aj z uvedenej formulácie je zjavné, že sťažovatelia nedisponujú jednoznačnými dôkazmi, ktoré by preukazovali, že príslušné rozhodnutie nebolo pánovi [REDACTED] zákonným spôsobom doručené.

Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľov, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľov odôvodňujúcu porušenie ich práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a jeho postupom a namietaným porušením označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017